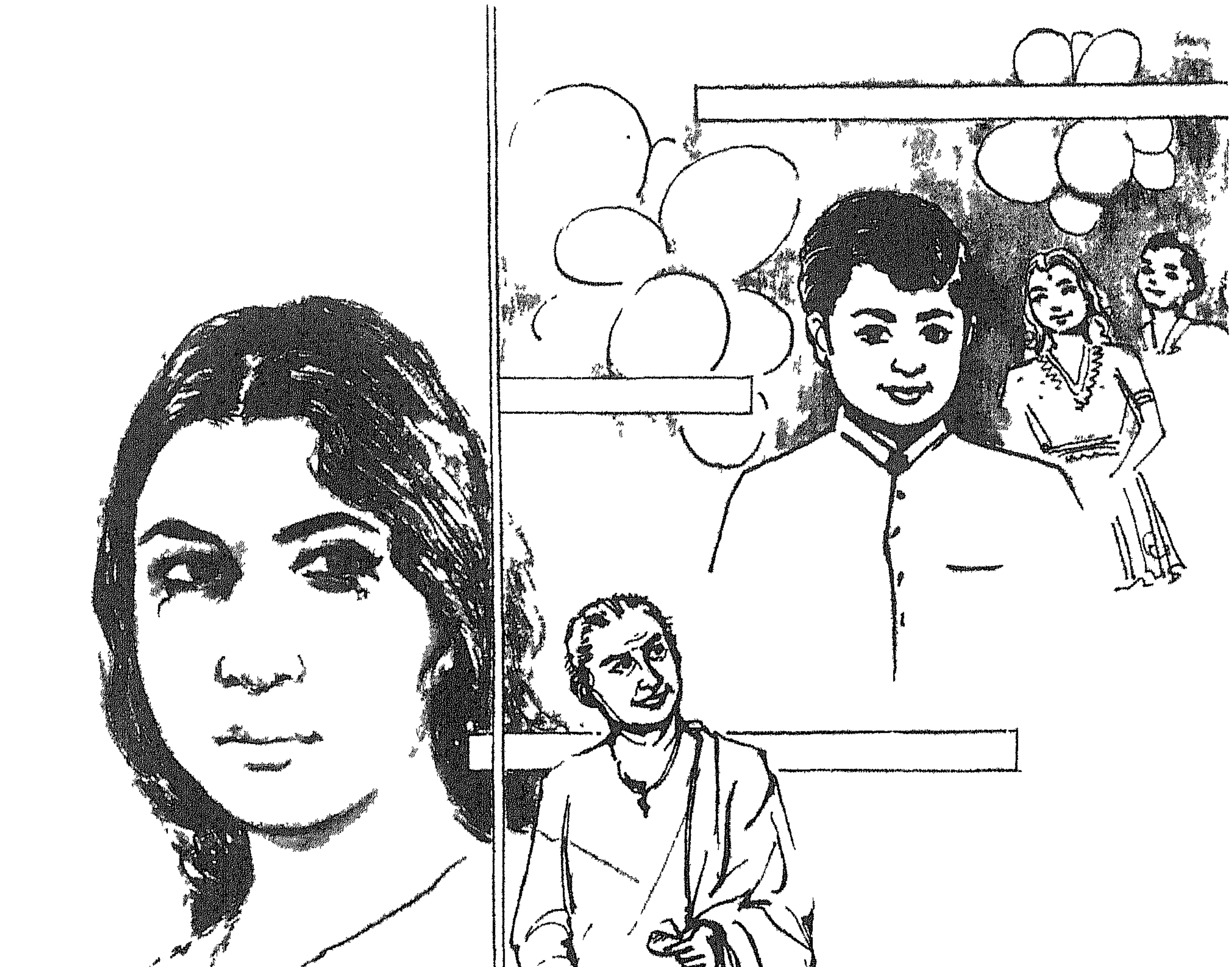

ఉదయించని ఉదయం

ఎవరి ప్రమేయంలేకుండా రేడియో మెల్లిగా పాడుతూంది.

"అమ్మా! జయమ్మా!"

మామగారి గొంతు వినిపించింది ప్రశాంతంగా, బొంగురుగా. ఆయనకు తనను రెండవసారి పిలిచే అలవాటు లేదు. ఆ కంఠంలో ఎంతో ప్రేమ మార్దవం వెలువడుతూంటుంది. తుడుస్తూన్న కొమ్మ కొంగల్ని అలానే టేబిల్‌పై ఉంచి గది బయటికి నడిచింది.

"పిలిచారా, మావయ్యా?"

"అవునమ్మా!" చదువుతూన్న దిన పత్రికనుండి ముఖం బైటపెట్టి అన్నాడు. నిర్మలంగా ఉన్న కను పాపలు అస్పష్టమైన కన్నీటి రేఖతో పరివేష్టితములై ఉన్నాయి. మసకబారిన కళ్లద్దాలనుండి ఆశగా, నిరాశగా పొడుచుకువస్తూన్న చూపులు.

"ఏం లేదమ్మా. . . వాడింకా లేవలేదా?" ఏదో తను బలంగా కోరుకొంటున్నట్లు అది చెప్పరాని కోరికైనట్లు ఇబ్బందిపడిపోయాడు. ఆయన చేష్టలు చూసి తనలో తాను నవ్వుకొంది.

"లేదు మావయ్యా. లేపమంటారా?"

"వద్దు, వద్దు. లేపకు. లేచాడేమోనని అడిగాను."

ఆశ మనిషిని ఆశీర్వదిస్తుంటే, విధి శపిస్తుంది. సాయలా పాయలాగా జీవితం గడిచిపోవాలని ప్రతివారూ కోరుకుంటారు. కానీ అలాగ గడిచి పోయే స్తోమతు ఉండికూడా జరుకు గతుకుల్లోకి జారిపోయేవారిని దుర దృష్టవంతులంటాం. వారిపాలిట ఎదురుచూచే ఉదయం ఉదయించనే ఉదయించదు.

గడియారంకేసి చూసికొని మళ్లీ పేపరులో తల దూర్చాడు.

"కాఫీ తీసుకున్నారా?" బాత్‌రూమ్‌కేసి నడుస్తూ ఆమె ఓ నిమిషంపాటు ఆగింది

"లేదమ్మా! ఈ వేళ ముగు రమూ ఒక్కసారే టీసికొందాం" తన కళ్లలో భావాలు ఆమె చదవకుండా బుక్ షెల్ఫ్‌కేసి చూసి అన్నాడు

"భలేవారు మావయ్యా. ఎనిమిది కావస్తూంది ఇంతవరకూ మాకోసమే ఎదురుచూస్తున్నారన్నమాట ఉదయమే చెప్పకూడదూ? ఈ పాటికి స్నానంచేసి తయారుగా ఉండేదానను."

"ఏదేనమ్మా నీవు తయారైతేమాత్రం ప్రయోజనమేమిటి? వాడు లేవకపోతే?" అంటూ చిరునవ్వుతో రేడియో ట్యూన్ చెయ్యసాగాడు.

ఇల్లంతా కలకలలాడుతూంది.

మెలికలు తిరిగిన రంగు రంగుల క్రేప్ పేపర్లు ఉదయపు చిరుగాలికి మెల్లగా కదులుతున్నాయి. వాటికి మధ్య మధ్యలో కట్టిన బెలూన్లు గాలిలో తేలుతున్నాయి. బాబా వినిపించే కోతి, గుండ్రంగా పళ్లిలు కొట్టే చింపాంజీ సైకిల్ తొక్కే ఎలుగుబంటి, వింత వింత కూతలు కూసే పక్షులు ప్లాస్టిక్ బొమ్మలూ అన్నీ కార్యక్రమానికి సిద్ధంగా ఉన్నాయి.

ఆమె పరీక్షగా కుతూహలంగా చూసింది. అవన్నీ తనకేసి చూస్తున్నట్లు తను ఎటు తిరిగితే అటు చూస్తున్నట్లనిపించింది.

అవ్యక్తమైన ఆనందంతో ఆమె హృదయం ఎత్తుగా ఎగసిపడింది. కళ్లు విప్పార్చుకొని అతనికేసి చూపు మరల్చింది

నోరూ వాయీ లేని ఆ అమాయికపు బొమ్మలన్నిటికీ నాయకునిలా వాటిని చుట్టూ పేర్చుకొని పేము కుర్చీలో కూర్చున్నాడు మామగారు. ఎవరో ఆత్మీయుడు రైల్లో వస్తూంటే ఆయనను రిసీవ్ చేసికోవటానికై పరివారంతో ప్లాట్‌ఫారంపై ఎదురు చూస్తూన్న వ్యక్తిలా క్షణాలు లెక్కపెడుతూకూర్చున్న అతనిని చూసి జాలిగా నవ్వి వెళ్లిపోయింది.

ఆమె స్నానం ముగించుకొంది.

తెల్లని గ్లాస్కో వాయిల్ చీరె కట్టుకొని తెల్లని రవిక ధరించింది. సున్నితమైన ఆ తెల్ల చీరె ఉల్లిపొరలలో ఆమె తనూ సౌందర్యం మరింత సుకుమారంగా కనిపించింది. మంచులో తడిసిన నందివర్ధన పువ్వులా తెల్లగా స్వచ్ఛంగా ఉంది.

తలంటి పోసికొన్న కురులు నీరు విడుస్తున్నాయి. వాటిని ముందుకు వేసికొని చిక్కుతీసికోసాగింది. ఎండలో నిలబడితే త్వరగా ఆరిపోతాయనిపించి ఆమె వెనక గుమ్మంనుండి బయటికి నడవబోయింది.

తన పడక గది ముందు ముసలాయన తారట్లాడడం చూసి ఆమె అలానే ఆగిపోయింది.

"ఒరేయ్ సారథీ, సార . . . బాబూ సారథీ" యుద్ధవిరమణ శ్రేణిని పాటిస్తున్న సైనికునిలా కర్టెన్‌కు ఈవలగా నిలబడి పిలుస్తున్నాడు మెల్లిగా.

అవతలనుండి సమాధానం లేదు

ఆమె అతని చేష్టలు పరిశీలిస్తూనే మరొక అడుగు వెనక్కి నడిచింది ఓ నిమిషం ఆగి మళ్లీ పిలిచాడు జేబులో కుక్కుకొన్న నోట్ల కట్టలు పలుచని ఆయన లాల్చీ జేబులోనుండి బయటికి కనుపిస్తున్నాయి.

'విచిత్రమైన మనిసి. లోనికివెళ్లి లేపకూడదూ' ఆమె అనుకొంది

ఒకొక ప్రత్యేకత తన వివాహమైన నాటినుండి తనకూ తన భర్తకూ పడక గదిగా ప్రత్యేకించాడు ఆయన గాలీ, వెలుతురూ, వెన్నెలా నిరాటంకంగా వస్తాయి. కిటికీ ఊచలకు మెలివేసికొన్న పూలతీగెలు అన్ని ఋతువుల్లోనూ చిన్న చిన్న పూలు పూస్తుంటాయి అందులో గోడపై అర్ధ వృత్తాకారపు రోజ్ ఉడ్ స్టాండ్‌పై నిలబడిన కొమ్ము కొంగల జంట ఎప్పుడూ ముక్కులు పైకెత్తుకుని ఆకాశంలోకి చూస్తుంటాయి దిగులుగా. సున్నగా నిగనిగలాడుతూ ఉన్న గంధపు చెక్కలో జీవకళ ఉట్టిపడే రెండు దుప్పులు ఒకదాని సరసన మరొకటి నిలబడి ఉంటాయి అనురాగ దాంపత్యాన్ని వెలువరించే అందమైన విలువైన చిత్రాలతో తన భర్త ఆ గదిని అలంకరించాడు. తనకు వివాహమైన నాటినుండి తన పరోక్షంలోగాని ప్రత్యక్షంలోగాని తన మామగారు ఎప్పుడూ దానిలో అడుగు పెట్టలేదు. ఎంత అత్యవసరమైన పని అయినప్పటికీ ఆయన గది బయట నిలబడి ఎటో చూస్తూ పిలిచేవాడు. ఆయన సభ్యతా సంస్కారానికి ఆమె హృదయం క్షణకాలం జోహారు లర్పించింది

"లోనికి వెళ్లి లేపకపోయారా మావయ్యా?"

"అది కాదమ్మా. . . ప్రక్కకు ఒత్తిగిలినట్లు శబ్దమయితే. . . వాడికి నిద్ర సరిపోయి ఉండదు... నిద్రపోనివ్వు."

"ఇంకెంతసేపు నిద్ర . . లేపేస్తాను. కావాలంటే మధ్యాహ్నం మళ్లీ పడుకోవచ్చు" అంటూ ఆమె పాపిడిలో దువ్వెన గుచ్చుకొని విసావిసా లోనికి నడిచి సారథిని లేపి బాత్‌రూమ్‌కు పంపించింది.

"అమ్మా పిల్లలందరూ వచ్చేస్తున్నారు. ఇల్లంతా గొడవ గొడవ చేసేస్తారు. త్వరగా బాబుకు బట్టలేసి పంపించెయ్యి. ఇంకొక విషయం. మన పనిమనుషులకు ఈ వేళ బట్టలు పెట్ట దలిచాను. ఏమంటావ్? బాబుకు ఏడుకొండలవాడి చలవ వలన ఏ జబ్బూగిబ్బూ లేకుండా నాలుగేళ్లు గడిచిపోయాయి. పేదవాళ్లు వాళ్లు కింత దానంచేస్తే మన ఇల్లు పెంపవుతుంది."

"అలానే కానివ్వండి" అంటూ "బాబుకు త్వరగా తలంటిపోసి పంపండే" అని పనిమనుషులను కేకవేసి రోడ్డుపైకి చూసింది. ఇద్దరు ముగ్గురు పిల్లలు

తాడిగిరి పోతరాజు

'నీరూ నీడలూ'

ఫోటో—ఆర్. బి. షిండే (కొల్హాపూర్—?)

మాత్రమే నీటుగా గోటుగాముస్తాబై మెల్లిగా వస్తున్నారు. మామగారు మనమడు పుట్టిన రోజుగూర్చి చేస్తూన్న హడావుడికి ఆమె లోలోన నవ్వుకొని బట్టలు బీరువా తీసింది.

అల్మైరా మధ్యవిభాగం నిండా నాలుగయిదు సంవత్సరాల వయస్సు పిల్లవాని బట్టలు దొంతర్లు దొంతర్లుగా పేర్చి ఉన్నాయి. కొత్త బట్టలు ఒక జత బయటికి తీసి మరో చిన్న ఉన్ని కోటు తీసి కిటికీ చేరువగా వెళ్లి షర్ట్‌పై పెట్టి ఆ కోటు రంగు సరిగా మాచ్ అవుతుందో లేదోనని పరికించసాగింది.

లేత గులాబీ రంగు కోటు. కాలర్ క్రింద రెండు చిన్న పువ్వులు మృదువుగా దట్టంగా ఎంతో ముచ్చటగా ఉంది. దాన్ని పదే పదే చూస్తూ స్పృశిస్తూ పది నిముషాలు దీర్ఘాలోచనలో కొట్టుకుపోయింది. ఆ కోటుకు సంబంధించిన గత స్మృతులు ఆమె చుట్టూ పరిభ్రమించసాగాయి. దాన్నిచూస్తూ చూస్తూ, 'వేస్ట్ పేపర్'ను చుట్టినట్లు అసహ్యంగా తన గుప్పిటిలో ముడుచుకొంది.

ముఖమ్మ బుసబుసా పొంగింది. క్రింది పెదవిని పన్నుతో కరిచి పట్టుకొని కిటికీ చువ్వలు గట్టిగా పట్టుకొని దూరతీరాలలో తేలిపోతూన్న తెల్లనిమేఘాల కేసి చూసింది. దీర్ఘంగా నిశ్వాసం విడిచి మెల్లిగా కదిలింది. నగిషీలు చెక్కిన చిన్న గంధపు పెట్టె తెరిచింది.

ఉత్తరాలు. జ్ఞాపకాల రణాలను మాననివ్వకుండ రెచ్చగొట్టే పత్రాలు అక్షరాల సంజ్ఞలలో మార్చబడిన

స్మృతులు. ఒక ఉత్తరం తీసింది.

"డియర్!

ఓ.కె. మామూలు ఉత్తరాలకే సరిగా సమాధానాలివ్వని శ్రీవారి నుండి ఇలా అకస్మాత్తుగా ఉత్తరం వచ్చిందంటే ఏదో పెద్ద విశేషమే ఉండాలనుకొంటూ దీన్ని చదువుతావ్ కదూ? . . అవును. విశేషమే. రాత్రి కబ్బన్ పార్కుకు వెళ్ళాను. లాన్ మీద పడుకొని మున్సిపాలిటీ వాళ్ళు ఏర్పాటుచేసిన సంగీత కచేరీ వింటున్నా. వెధవది ఈ బెంగుళూరులో యాక్సిడెంట్స్ అవటం వానరావటం ఒకేలా ఉంటాయి. మబ్బులేకుండా, గాలిలేకుండా చిటపటమంటూ చినుకులు రాలసాగాయి రాత్రి. ఎటువాళ్ళు అటు గుంపులు గుంపులుగా పరిగెత్తసాగారు. అంతా గందరగోళం. నేను మన రథం కేసి పరిగెత్తబోయాను. ఇంతలో "ఇదిగో ఆటో . . ఇదిగో ఆటో" అంటూ తెలుగు కంఠం వినిపించింది. పక్కకు తిరిగి చూశాను. పాపం ఆమెనీకులానే ఉత్తమనిషి కాదు. నీకంటే కూడా అడ్వాన్స్డ్ ప్రెగ్నెన్సీ కావచ్చు. బహుశా ఇప్పుడు నీవు కూడా అలానే ఉండవచ్చు. పాపం వాళ్ల ఆయన నాలాటి పెద్దమనిషి. "ఇక్కడే కూర్చో ఒక పది నిమిషాల్లో వస్తానని ఎవరో ఫ్రెండ్స్ దగ్గిరికి వెళ్ళాడట. అంతలోనే వాన వచ్చింది. నేను సెంటర్‌కి వెళ్లి ఆటోరిక్షా తీసుకువచ్చి ఆమెను వాళ్ళింటికి పంపాను.

ఇక రాత్రంతా నీవే కళ్ళముందున్నావు. ఇంటికి వద్దామంటే ఎమర్జెన్సీ సెలవు దొరకదు. బాబు అప్పుడే కదులుతున్నాడా? అవును వాడు చాలా గడుగ్గాయిగా తయారవుతాడు చూడు. మన బాబుకు మాటలు వచ్చిన తరవాత వాణ్ణి, 'నీవు నాన్న కొడుకువా? అమ్మ కొడుకువా?' అని అడిగితే వాడు 'నాన్న కొడుకు'నని చెప్పేలా తయారుచేసి నిన్ను ఏడిపించకపోతే చూడు. బాబు త్వరగా కావాలి శ్రీమతీ. నేనూ, నా వెనుక నీవూ — నా ముందు వాడూ స్కూటర్ మీద కూర్చుని పార్కుకు ఎప్పుడు వెళతామో? వెన్నెల రాత్రిళ్ళు విధాన్ సౌధం పక్కన మన వేళ్ళు పట్టుకుని వాడు మన ఇద్దరి మధ్య బుల్లిబుల్లి అడుగులు వేస్తూంటే ఎంత ఆనందంగా ఉంటుందో ఊహించుకో. సరే శ్రీమతీ నిద్రవస్తూంది. గుడ్‌నైట్.

నీ

సారథి."

కాళ్ళు నీరసించిపోయాయి. గుండ్రని పేము కుర్చీ నొకదానిని లాక్కుని చతికిలబడిపోయింది. మరో ఉత్తరం తీసింది.

"శ్రీమతీ!

ఓ. కె. ఫ్రెండ్స్‌తో పోటీచేసి స్కూటర్‌పై అత్యంత వేగంతో పోవద్దని నీవు ఆందోళన పడుతూ వ్రాసిన ఉత్తరం చేరింది. 'స్పీ' వేగంలో ఉన్న ఆనందం నీ కేం తెలుసు! ఎంతస్పీడు పోతే అంత బాగనిపిస్తుంది. సరే ఇక పోనులే. నీవు నా గూర్చి దిగులుపడక వేళకు పండ్లు రసమూ క్యాప్సూల్స్ తీసికొంటూండు. నీవలా నా గూర్చి బెంగపడి వేళకు భోజనం మానివేస్తే మనకు దబ్బపండులాటి బాబు ఎలా పుడతాడు. అసలు విషయం మరిచిపోయాను. ఆ కోటునుగూర్చి...

"బాబు పుట్టలేదు కదా? అప్పుడే కోట్లూ సూట్లూ ఎందుకూ? అందులోనూ ఏడేళ్లకు సరిపోయే" వంటూ వ్రాశావు. ఒకవేళ పాపపుడితే ఎలాగని కదూ నీ సందేహం. ఆ అనుమానం పెట్టుకోవద్దు. మనకు కచ్చితంగా బాబు. అంతే. ఆ వేళ నేను క్లియరెన్స్ సేల్ లో మంచి సెక్ట్ సైజ్ కొనుక్కొందామని వెళ్లాను. షో రూమ్‌లో ఉన్నది నాలుగేళ్ల ప్లాస్టిక్ బొమ్మకు తగిలించి చూడగానే కళ్లలో మెరుపు మెరిసినట్లు బాబు రెండు చేతులూ చాచి నా ఒడిలో దూకటానికి ఆయత్తమౌతున్నట్లు ఒక భావన కలిగింది. అవును. రేపు మన బాబు ఈ కోటు వేసికొని అలానే ఎదురువస్తాడు. నేను ఆఫీసునుండి ఇంటికి వచ్చేప్పుడు. ఈ కోటు ఇంకా నీవు చూడలేదు కాబట్టి ఈ ఉత్తరాల ద్వారా ఎంత వర్ణించినా దీని అందం ఊహించుకోలేవు. రేపు మన బాబు నాలుగు సంవత్సరాలు గడిచిన తరవాత ఐదవ పుట్టిన దినం నాడు వేద్దాం. అప్పటికయితే బాగా సరిపోతుంది. తెల్లటి షర్ట్‌పై చిన్న బౌ కట్టి ఈ లేత గులాబీరంగు కోటువేస్తే బాబు ఎంత ముద్దు వస్తాడో ఆవేళ తెలుస్తుంది నీకు. "అవునండీ, మీరు నిజంగా ఎంత చక్కని కోటు సెలెక్ట్ చేశా"రని ఆ వేళ నాతో అంటావు!"

ఉత్తరం అలానే చేతిలో పట్టుకొని తలపైకెత్తింది. పెల్లుబికి వస్తూన్న దుఃఖాన్ని అదుపులో పెట్టుకొంటూ పెదవులు బిగపట్టి కనుబొమలు పైకి విరుచుకొంది. తడి ఆరిపోయిన వెంట్రుకలు గోధుమ రంగులో మెరుస్తూ భుజాలపై వాలి చిరుగాలికి మెల్లిగా కదులుతున్నాయి. ఉత్తరాన్ని కోటుపైపెట్టి తన గుప్పిలిలో నలిగిన కోటు మడతలను పరాగ్గా సాపుచేయసాగింది.

"అమ్మా . . తొందరగా బట్టలెయ్యి. . . వాళ్లందరూ వచ్చేశారు. ఈ వేల నేనీ కోటు తొడుక్కుంటా" అంటూ తడి ఒంటితో చిందులు త్రొక్కుతూన్న కొడుకును చూసి మళ్లీ ఈ లోకంలో పడ్డది.

డ్రాయింగ్ రూం నుండి కోలాహలం గ్రామఫోనునుండి ముచ్చటయిన సంగీతం. పిల్లల అరుపులు కేకలు. అందర్నీ సముదాయిస్తూన్న మామగారి కంఠం. కొందరు పిల్లలు రికార్డుతో కలిపి పాడుతున్నారు.

మెల్లిగా లేచి ఉత్తరం పెట్టెలో సర్ది టవలందుకొని ఒళ్ళు తుడిచి త్వరత్వరగా ముస్తాబు చేయసాగింది. తెల్లషర్ట్‌పై కోటువేసి దగ్గరగా, దూరంగా జరిపి పిచ్చిదానిలా చూసింది. చేరువగా లాక్కుని పిల్లవాడి రూపు రేఖలు పరీక్షగా చూసింది.

ముక్కు, పెదవులు, చిరునవ్వు, కొంటెగా చూసే నల్లని కనుపాపలు. ఉంగరాలజుత్తు, మళ్లీ మళ్లీ వెనక్కి ముందుకూ తిప్పి చూసి గభాలున రొమ్ముల పైకి లాక్కుని గుండెలకుహత్తుకుని వీపు నిమురసాగింది.

పిల్లవాని శిరస్సుపై ఆన్చిన ఆమె చుబుకం వాల్చుకొన్న కనురెప్పల నుండి జారిన కన్నీటిబొట్లు.

"ఎందుకేలుతున్నావమ్మా!" ఆమె ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసల అలికిడితో ఆమె ఏడుస్తూందని గ్రహించి అన్నాడు పిల్లవాడు.

"అమ్మా త్వరగా ముస్తాబు కానిచ్చి రావమ్మా!" మామగారి గొంతు.

నొసట ముద్దుపెట్టుకొని పుత్రుని డ్రాయింగ్ రూమ్‌లోకి నడిపించింది. కళ్ళు ఒత్తుకుని ఆమె వెనకగా వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుంది.

ఇల్లంతా కళకళలాడుతూంది.

రంగు రంగుల రిబ్బన్లు కట్టుకొని రకరకాల గౌనులు ధరించిన అమ్మాయిల మధ్య, ముచ్చటగా ముస్తాబుచేసికొని అల్లరి పెడుతూన్న అబ్బాయిల మధ్య కోటుతో విశిష్టంగా కనిపిస్తూన్న మనుమణ్ణి చూసి పొంగిపోయాడు ముసలాయన.

పుట్టిన రోజు కార్యక్రమం మొదలైంది. పిల్లలందరూ కలిసి ఏక కంఠంతో పాటపాడారు. టీపాయ్ పై వెలుగుతూన్న కేండిల్స్‌ను ఉఫ్‌న ఊదాడు బాబు. అతని బుల్లిచెయ్యి చరచరా కేక్ కోసింది. అంతా నవ్వులు. చప్పట్లు, కేరింతలు విందు మొదలైంది.

విందు మధ్యలో ఆ ముసలికంఠం అడిగింది.

"ఒరేయ్ బాబూ, నీ కేం కావాలో కోరుకో . . . మూడు చక్రాల సైకిల్ కావాలా! చిన్న మోటార్‌కారు కావాలా" గారాబంగా అడిగాడు.

"ఊహూ" తల అడ్డంగా ఊపి కుతూహలం నిండిన కళ్ళు వంచపాళీకేసి తిప్పాడు. అక్కడ కాన్వాస్ బట్ట కప్పిన స్కూటర్. నాల్గయిదు సంవత్సరాల నుండి నిరుపయోగ పరిస్థితిలో పడిఉన్న దానివాలకం. తాతగారి చేతిని బలంగా లాగుతూ దానికేసి నడవవలసినదిగా మారాము చేయసాగాడు.

"వద్దురా ఇప్పుడు కాదు. మా నాన్నవు కదూ. నీవు పెద్దవాడివయ్యాక సారథి. . . రా నా బంగారు తండ్రివి కదూ? బతిమాలుతూ అతను కోడలికేసి తిరిగి "వాడి నోట్లోనుండి ఊడిపడ్డాడు తల్లీ, అదే మంకుపట్టు అవే చేష్టలు. . . వాడు కూడా చిన్నతనంలో ఇలానే ఉండేవాడు" అన్నాడు. మెల్లిగా భారంగా.

> ప్రకృతికి పుష్పాలే అలంకారాలు; వాటి సంపదతోనే ప్రకృతి వేసవి సౌందర్యాన్ని తీర్చిదిద్దుకుంటుంది.
>
> —క్రోలి

"బాబుని మరో పేరుతో పిలవకూడదా మావయ్యా."

"నన్నుమాత్రం ఇలా పిలుచుకోనివ్వు తల్లీ—నాకు దేవుడు మిగిల్చింది ఈ సంతోషమే. ఈ కోటు...ఈ కోటు" మాటలు పెగిలిరాక మనుమణ్ణి కౌగిలిలోకి తీసుకుని వెన్నునిమురసాగాడు.

"సరే మావయ్యా... ఆ స్కూటరుమాత్రం నా కళ్ల ముందు తీసెయ్యండి రేపు వీణ్ణికూడా అది" . కంఠం రుద్ధమైపోయింది. బోసిగా ఉన్న ఆమె కంఠాన్నిదాస్తూ భుజాలపైగా చుట్టుకొన్న పమిట చెరుగులో ముఖం దాచుకొంటూ పడకగదిలోకి పరిగెత్తింది.

సన్నని రోదన కర్టెను ఈవలగా వినిపించసాగింది ఆ గదినుండి.

విందు ఆరగిస్తూన్న పిల్లలు నోళ్ళు తెరచుకొని చూడసాగారు.

ఎవరి ప్రమేయం లేకుండా మెల్లిగా పాడుకొంటోంది రేడియో ★